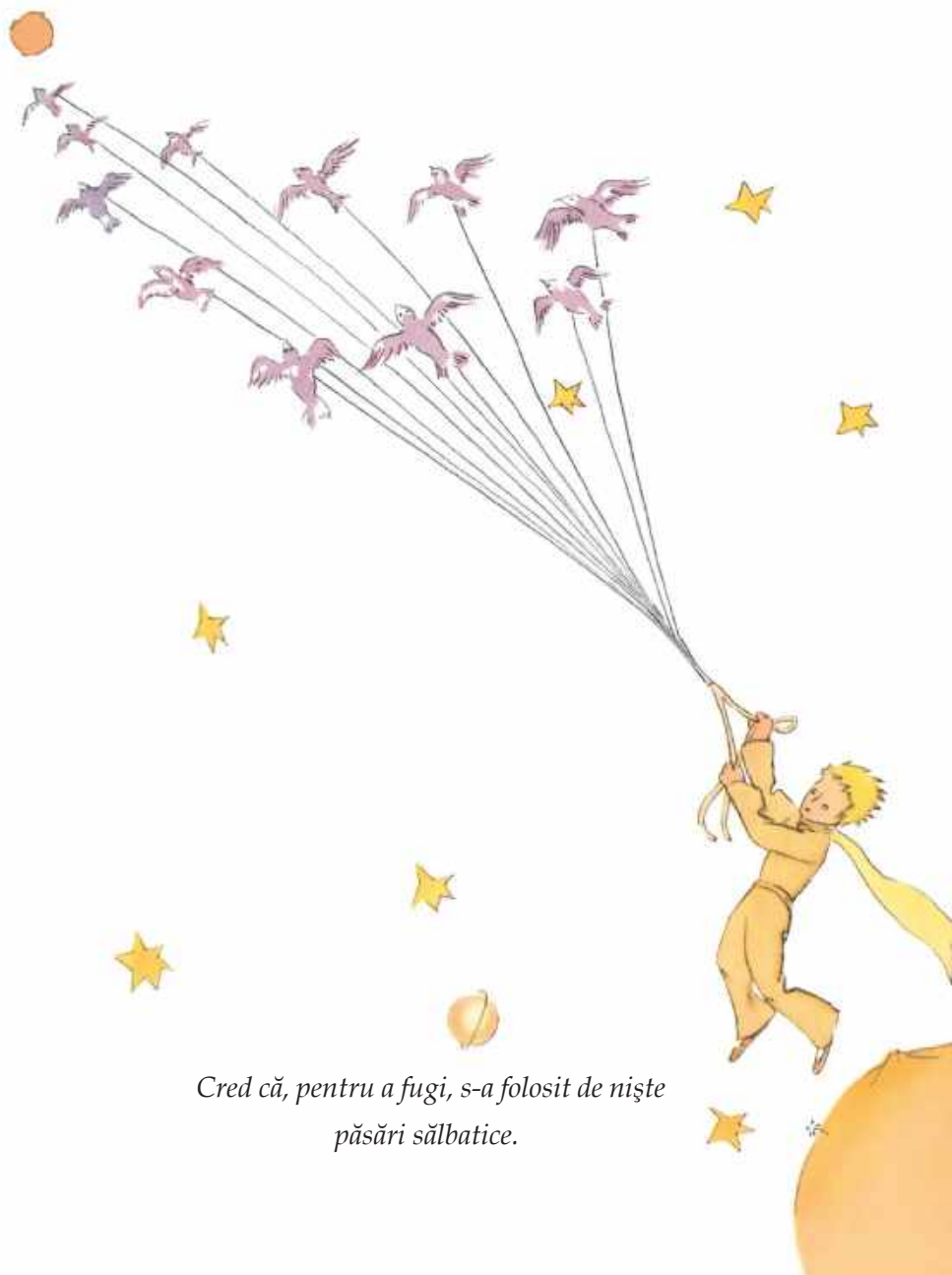

Antoine de Saint-Exupéry

MICUL PRINȚ

Cu ilustrațiile autorului. Poveste integrală.

Bookzone
BUCUREȘTI, 2020

*Cred că, pentru a fugi, s-a folosit de niște
păsări sălbatice.*

Lui Léon Werth

Le cer iertare copiilor că am dedicat această carte unui om mare. Am o scuză serioasă: acest om mare este cel mai bun prieten pe care-l am pe lume. Mai am o scuză: acest om mare înțelege tot, chiar și cărțile pentru copii. Am și o a treia scuză: acest om mare locuiește în Franța unde îi este foame și frig. Are mare nevoie de alinare. Dacă toate aceste scuze nu sunt de ajuns, sunt dispus să dedic această carte copilului care a fost odinioară acest om mare. Toți oamenii mari au fost mai întâi copii. (Însă puțini dintre ei își mai amintesc.)

Prin urmare, îmi corectez dedicația:

*LUI LÉON WERTH
pe vremea când era băiețel.*

CAPITOLUL I

Mai demult, pe când aveam șase ani, am văzut o imagine minunată din Pădurea Virgină, într-o carte care se numea *Istorie trăite*. Reprezenta un șarpe boa înghițind un animal sălbatic. Iată cum arăta desenul:

În carte se spunea: „Șerpii boa își înghit prada întreagă, fără s-o mestece. După aceea, ei nu se mai pot mișca și dorm cât durează digestia, timp de șase luni“. M-am gândit multă vreme atunci la aventurile din junglă și am reușit să fac și eu primul meu desen, cu un creion colorat. Desenul meu numărul 1. Iată cum arăta el:

Le-am arătat oamenilor mari capodopera mea și i-am întrebat dacă desenul meu îi sperie.

Ei mi-au răspuns:

— De ce să ne sperie o pălărie?

Desenul meu nu reprezenta o pălărie. Reprezenta un șarpe boa care digeră un elefant. Așa că am desenat interiorul șarpelui boa, ca să înțeleagă și oamenii mari. Ei întotdeauna au nevoie de explicații. Desenul meu numărul 2 arăta așa:

Oamenii mari m-au sfătuit să las deoparte desenele cu șerpi boa, deschiși sau închiși, și mai degrabă să mă apuc de geografie, de istorie, de algebră și de gramatică. Așa că, la șase ani, am abandonat o carieră remarcabilă de pictor. Fusesem descurajat de nereușita desenului meu numărul 1 și a desenului numărul 2.

Oamenii mari nu înțeleg niciodată nimic singuri și e obositor pentru copii să le dea explicații la nesfârșit. Așadar, a trebuit să aleg o altă meserie și am învățat să pilotez avioane. Am zburat aproape peste tot. Ce e drept, geografia mi-a prins foarte bine. Puteam să deosebesc din prima China de Arizona. Un lucru foarte util, dacă te rătăcești cumva noaptea.

De-a lungul vieții mele, am avut multe contacte cu mulți oameni serioși. Am trăit mult timp lângă oamenii mari. I-am văzut de foarte aproape. Asta nu mi-a schimbat niciun pic părerea despre ei. Când întâlneam vreunul care mi se părea mai cu minte, îi aplicam experimentul cu desenul meu numărul 1, pe care îl aveam cu mine întotdeauna.

Voiam să văd dacă într-adevăr pricepea ceva. Dar răspunsul era de fiecare dată: „E o pălărie“. Atunci nu-i mai povesteam nici despre șerpi boa, nici despre păduri virgine, nici despre stele. Căutam să fiu pe înțelesul lui. Îi povesteam despre bridge, despre golf, despre politică și cravate. Iar omul acela mare era tare fericit că întâlnea pe cineva atât de înțelept.

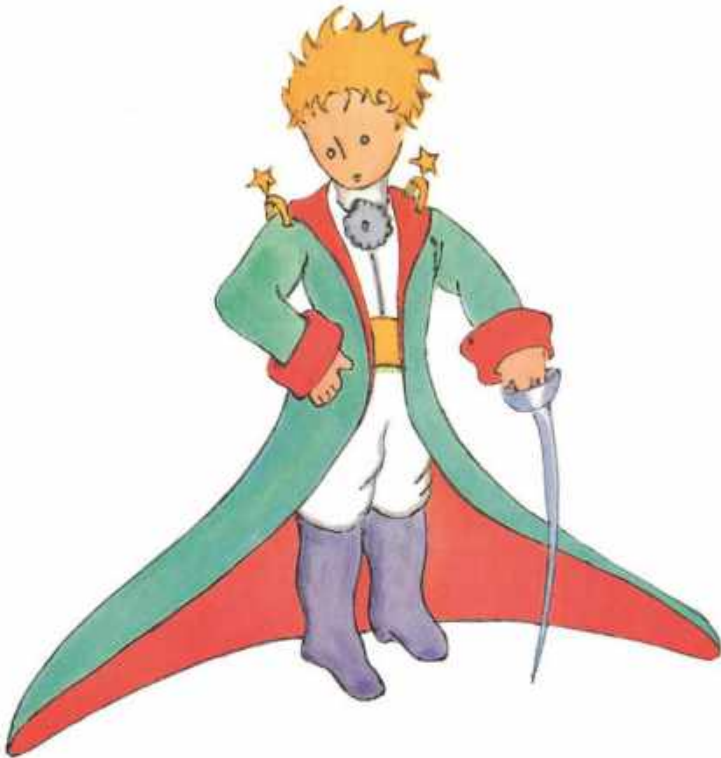
CAPITOLUL II

Am trăit așa singur, fără să am pe nimeni cu care să pot sta de vorbă, până acum șase ani, când am făcut o pană în deșertul Sahara. Se stricase ceva la motor. Și, cum nu aveam lângă mine nici mecanic, nici pasageri, m-am pregătit să încerc singur o reparație dificilă. Era o chestiune de viață și de moarte pentru mine. Mai aveam apă de băut pentru cel mult opt zile.

În prima seară, am dormit pe nisip, la mii de kilometri distanță de orice ținut locuit de oameni. Eram izolat mai ceva ca un naufragiat pe o barcă în mijlocul oceanului. Vă puteți închipui, așadar, uimirea mea la ivirea zorilor, când m-a trezit un glăscior ciudat. Se auzea așa:

- Te rog... desenează-mi o oaie!
- Poftim?
- Desenează-mi o oaie!

Am sărit în picioare ca lovit de trăsnet. M-am freat la ochi. M-am uitat mai bine. Și am văzut un băiețel cu totul extraordinar care mă analiza foarte serios.

*Iată cel mai bun portret pe care,
mai târziu, am reușit să i-l fac.*

Dar desenul meu, desigur, este cu mult mai puțin încântător decât modelul. Nu e vina mea. Am fost descurajat în cariera mea de pictor de către oamenii mari, pe când aveam șase ani, și n-am apucat să învăț să desenez nimic altceva, în afară de șerpi boa deschiși și șerpi boa închiși. M-am uitat așadar la acea apariție, cu ochii mari de uimire. Nu uitați că eram la mii de kilometri distanță de orice ținut locuit. Or, omulețul meu nu mi se părea că e nici rătăcit, nici mort de oboseală, nici mort de foame, sau de sete, sau de frică. Nu semăna sub niciun chip cu un copil pierdut în mijlocul deșertului, la mii de kilometri distanță de orice ținut locuit. Când, într-un final, mi-am recăpătat glasul, i-am spus:

— Dar tu ce faci aici?

Atunci, el repetă cu glas blând, ca pe ceva foarte serios:

— Te rog... desenează-mi o oaie!

Când misterul e prea adânc, n-ai curaj să nu-l urmezi. Oricât de nefiresc mi se părea acest fapt, aflat la mii de kilometri distanță de orice ținut locuit și în primejdie de moarte, am scos din buzunar o foaie de hârtie și un stilou. Dar mi-am adus aminte că studiasem mai mult geografia, istoria, algebra și gramatica și i-am spus omulețului (cam fără chef, așa) că nu știu să desenez.

El îmi răspunse:

— Nu-i nimic. Desenează-mi o oaie!

Cum nu mai desenasem vreodată o oaie, am reprodus pentru el unul dintre singurele două desene pe care le știam. Pe cel cu șarpele boa închis. Și am fost șocat să-l aud pe omuleț răspunzând:

— Nu, nu! Nu vreau un elefant într-un șarpe boa! Șarpele boa e foarte periculos, iar elefantul e prea mare. Acasă la mine, totul e foarte mic. Am nevoie de o oaie. Desenează-mi o oaie!

Așa că am desenat.

El privi cu atenție, apoi spuse:

— Nu! Aceasta e deja foarte bolnavă. Desenează alta!

Am desenat:

Amicul meu a zâmbit blând, înțelegător:

— Uită-te și tu... asta nu e oaie, e un berbec. Are coarne...

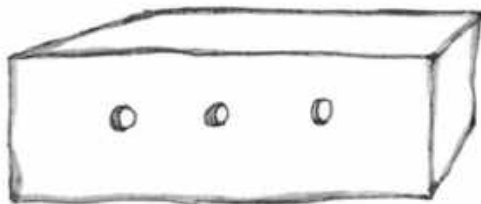
Așa că am făcut încă o dată desenul:

Dar l-a refuzat și pe acesta, ca pe cele de dinainte.

— Asta este prea bătrână. Eu vreau o oaie care să trăiască mult.

Atunci, pierzându-mi răbdarea, pentru că mă grăbeam să demontez motorul, am mâzgălit în grabă acest desen:

Și l-am repezit, spunându-i:

— Asta e lada. Oaia pe care o vrei tu e înăuntru.

Am rămas tare uimit să văd cum se luminează chipul tânărului meu critic:

— Exact ce mi-am dorit! Crezi că are nevoie de multă iarbă?

— De ce întrebi?

— Pentru că acasă la mine totul e foarte mic...

— Cu siguranță, este destulă. Ți-am dat o oaie micuță.

El își înclină capul deasupra desenului:

— Nu chiar micuță... Ia te uită! A adormit...

Și iată cum am făcut eu cunoștință cu micul prinț.